

BOLLETTINO

SALA STAMPA DELLA SANTA SEDE

N. 0586

Venerdì 18.11.2005

VISITA "AD LIMINA APOSTOLORUM" DEI PRESULI DELLA CONFERENZA EPISCOPALE DELLA REPUBBLICA CECA

VISITA "AD LIMINA APOSTOLORUM" DEI PRESULI DELLA CONFERENZA EPISCOPALE DELLA REPUBBLICA CECA

- DISCORSO DEL SANTO PADRE
- TRADUZIONE IN LINGUA ITALIANA

Pubblichiamo di seguito il discorso che il Santo Padre Benedetto XVI ha rivolto agli Ecc.mi Presuli della Conferenza Episcopale della Repubblica Ceca, incontrati questa mattina e ricevuti in questi giorni, in separate udienze, in occasione della Visita "ad Limina Apostolorum":

• DISCORSO DEL SANTO PADRE

Pane kardinále,
ctihodní bratři!

Jedna z nejintenzivnějších chvil církevního společenství a bratrského sdílení biskupské služby je návštěva *ad Limina Apostolorum*. Při této příležitosti se může každý zastavit před Pánem, aby se spolu s ostatními spolubratry zamyslel nad životem svého společenství v perspektivě vnitřního vztahu, který spojuje místní církve s všeobecnou církví. Spolu s Petrovým nástupcem chcete vydat svědectví naprosté věrnosti Kristu a velkomyslné ochoty vůči věřícím stádce, které vám bylo svěřeno. Buďte vítáni, milovaní, v tomto římském sídle, které je také v duchovním smyslu opěrným bodem pro katolíky ze všech končin světa.

V setkáních s každým z vás jsem měl příležitost poznat velmi živou církev, která cítí své povolání být kvasem sekularizované společnosti, jež se ale zároveň a často s nostalgií zajímá o osvobozující, i když náročné poselství evangelia. Zdůrazňovali jste rostoucí počet svých spoluobčanů, kteří o sobě prohlašují, že nepatří do žádné církve. Zároveň ale zaznamenáváte zájem občanské společnosti o činnost katolické církve a její programy. Myslím, že hmotná a kulturní zpusťování dřívějšího režimu zanechala ve vašich spoluobčanech, kteří nyní nabyli plnou svobodu, tísnivý pocit, že musí dohonit ztracený čas, a tak se vrhají dopředu, a nevěnují dostatečnou pozornost důležitosti duchovních hodnot, jež jsou páteří, a jež dodávají soudržnost občanským i

hmotným vymoženostem. Právě tady se otevírá rozsáhlé pole pro poslání křesťanského společenství. Jako malé hořčičné zrnko, když jednou vzejde, se stává velkým keřem poskytujícím útočiště nebeskému ptactvu, tak i vaše církve mohou poskytovat vlídné přijetí těm, kteří hledají platné důvody pro svůj život a pro svá existenciální rozhodnutí. Vaše společenství, velmi jednotná a horlivá, ale i vnímavá pro témata milosrdné lásky, poskytují již nyní solidní svědectví, které přitahuje nemálo osob i ze světa kultury. Je to znamení naděje pro formaci zralých laiků, kteří na sebe dokážou vzít svoji odpovědnost v církvi.

Vím, drazí bratři, že se snažíte doprovázet s otcovskou láskou své kněze i komunity zasvěcených osob. Jsou to dary, které Kristus, Dobrý Pastýř, poskytuje skrze vaši službu českému národu. Líčili jste mi s pochopením situaci kleru a řeholníků a představovali jste mi je jako aktivní, pracovitě, a ukázněné osoby žijící v jednotě. S vámi vyjadřuji hlubokou vděčnost Pánu, za tuto skutečnost pro církve tak významnou. Tento obraz, který skýtá důvody k útěše, však nesmí dát zapomenout na jiné aspekty, které vzbuzují pochopitelné starosti. Především nedostatek kněží: je to údaj, který vás právem vede k tomu, abyste věnovali zvláštní péči pastorační duchovních povolání. Také z tohoto hlediska nasazení pro výchovu solidních křesťanských rodin se ukazuje zvláště důležité pro život církve, protože na rodině závisí možnost spoléhat na nové zdravé a velkomyslné generace, jakož i ukazovat jim krásu života zcela zasvěceného Kristu a bratřím. Plným právem jste tedy stanovili za přednostní bod svého úsilí péči o rodiny jak ty, které se teprve utvářejí tak ty, které již vytvořené možná prodělávají těžkosti. Rodina, jež je na přirozené úrovni buňkou společnosti, na nadpřirozené je základní školou křesťanské výchovy. Právem ji 2. Vatikánský koncil prezentoval jako „domácí církev“ a poznamenal, že v ní „mají být rodiče slovem i příkladem prvními hlasateli víry pro své děti a v každém z nich mají podporovat jeho vlastní povolání, zvláště pozorně však duchovní povolání“ (*Lumen gentium*, 11).

V souvislosti s tímto bodem programu vašeho pastorálního nasazení jste zaměřovali svou pozornost na „rozšířenou rodinu“, již je farnost, neboť jste si vědomi, že v tomto prostředí věřící zakouší církve jako mystické Tělo Krista a učí se žít společenský rozměr víry. Z tohoto hlediska je velmi důležité zapojení laiků do farní činnosti a jejich uvedení do zdravého a bohatého liturgického života. Křesťanské společenství je skutečností osob se svým pravidly, živým tělem, které v Ježíši působí ve světě, aby vydávalo svědectví o síle evangelia. Jde tedy o společenství bratří a sester, kteří nemají za cíl moc nebo sobecké zájmy, nýbrž žijí v radosti lásky Boha, jenž je Lásky sama.

V tomto kontextu by pro stát nemělo být obtížné uzнат v církvi druhou stranu, která nijak nepoškozuje jeho funkce ve službě občanů. Církve totiž rozvíjí svou činnost v náboženské oblasti, aby umožňovala věřícím vyjadřovat svou víru, aniž by zasahovala do kompetence občanských autorit. Svým apoštolským úsilím a pak svým příspěvkem v oblasti charity, zdravotnictví a školství podporuje pokrok společnosti v atmosféře velké náboženské svobody. Jak je známo církve nevyhledává výsady, nýbrž chce pouze vykonávat své poslání. Je-li jí přiznáno toto právo, má z toho ve skutečnosti prospěch celá společnost.

Ctihodní bratři, to jsou některé reflexe, o něž jsem se chtěl s vámi podělit při tomto prvním setkání. Jsem vám duchovně blízko při výkonu vaší pastorální služby a zvláště vás vybízím, abyste s důvěrou pokračovali v ekumenickém dialogu. Vím, že je intenzivní, jako je také intenzivní dialog se všemi spoluobčany na poli kultury o základních hodnotách, jimiž se řídí každé občanské soužití. Kéž Pán na přimluvu své Neposkvrněné Matky podporuje svou milostí vaše pastorální úsilí. Já je doprovázím svým srdečným apoštolským požehnáním, které uděluji vám, vašim kněžím, zasvěceným osobám a všem věřícím laikům, kteří patří do stáde, jež vám svěřila Boží Prozřetelnost.

[01473-AA.02] [Testo originale: Ceco]

• **TRADUZIONE IN LINGUA ITALIANA**

Signor Cardinale,
venerati Fratelli!

Uno dei momenti più intensi di comunione ecclesiale e di fraterna condivisione del ministero episcopale è la visita *ad Limina Apostolorum*. In questa occasione ciascuno può, davanti al Signore, soffermarsi a riflettere insieme con gli altri Confratelli sulla vita della propria comunità, nella prospettiva dell'intimo rapporto che lega le

Chiese particolari alla Chiesa universale. Insieme con il Successore di Pietro, voi volete rendere testimonianza di piena adesione a Cristo e di generosa disponibilità verso i fedeli del gregge a voi affidato. Siate i benvenuti, carissimi, in questa Sede romana, che è anche spirituale punto di riferimento per i cattolici di ogni parte del mondo.

Negli incontri con ciascuno di voi mi è stato dato di conoscere una Chiesa molto vivace, che si sente chiamata ad essere lievito in una società secolarizzata, ma al contempo interessata, e spesso con nostalgia, al messaggio liberante, anche se esigente, del Vangelo. Avete posto in rilievo il numero crescente di vostri concittadini che si dichiarano non appartenenti ad alcuna Chiesa, ma avete notato, al tempo stesso, l'interesse con cui la società civile segue l'attività della Chiesa cattolica e i suoi programmi. Penso che le devastazioni materiali e spirituali del precedente regime abbiano lasciato nei vostri concittadini, ora che hanno riacquisito la piena libertà, l'ansia di recuperare il tempo perduto, proiettandosi in avanti, senza riservare forse una sufficiente attenzione all'importanza dei valori spirituali che danno nerbo e consistenza alle conquiste civili e materiali. Ciò tuttavia apre un vasto ambito alla missione della comunità cristiana. Come il piccolo granello di senape, una volta sviluppato, diventa un grande arbusto che offre ospitalità agli uccelli del cielo, così le vostre Chiese possono offrire accoglienza a coloro che cercano motivazioni valide per la propria vita e le proprie scelte esistenziali. Le vostre comunità, molto unite e fervorose, nonché sensibili al tema della carità universale, già offrono una solida testimonianza che attira non poche persone anche nel mondo della cultura. E' un segno di speranza per la formazione di un laicato maturo, che sappia farsi giusto carico delle proprie responsabilità ecclesiali.

So che vi impegnate, cari Fratelli, a seguire con paterno affetto i vostri sacerdoti e le comunità consacrate. Essi sono i doni che Cristo Buon Pastore, attraverso il vostro ministero, offre al Popolo ceco. Mi avete descritto con favore il clero e i religiosi, presentandone i componenti come persone attive e laboriose, disciplinate ed unite. Con voi esprimo viva gratitudine al Signore per questa presenza tanto significativa per la Chiesa. Questo quadro che offre motivi di consolazione non deve, però, far dimenticare altri aspetti che suscitano comprensibile preoccupazione. Anzitutto la scarsità di sacerdoti: è un dato, questo, che giustamente vi induce a dedicare una speciale premura alla pastorale vocazionale. Anche da questo punto di vista, l'impegno per la formazione di solide famiglie cristiane si rivela di particolare importanza per la vita della Chiesa, perché proprio dalla famiglia dipende la possibilità sia di contare su nuove generazioni sane e generose, come anche di prospettare loro la bellezza di una vita interamente consacrata a Cristo e ai fratelli. Giustamente pertanto avete assunto come punto prioritario del vostro impegno la cura delle famiglie, sia di quelle in formazione come di quelle già formate, e forse in difficoltà. La famiglia, che sul piano naturale è la cellula della società, su quello soprannaturale è scuola fondamentale di formazione cristiana. A ragione il Concilio Vaticano II l'ha presentata come "chiesa domestica", annotando che in essa "i genitori devono essere per i loro figli i primi annunciatori della fede, assecondando la vocazione propria di ognuno e quella sacra in modo speciale" (*Lumen gentium*, 11).

Correlativamente a questo punto programmatico del vostro impegno pastorale voi avete portato la vostra attenzione su quella "famiglia allargata" che è la parrocchia, essendo ben consapevoli che è in questo ambito che il credente fa esperienza della Chiesa come Corpo mistico di Cristo e impara a vivere la dimensione sociale della fede. Molto importante, da questo punto di vista, è l'inserimento dei laici nell'attività parrocchiale e la loro introduzione ad una sana e ricca vita liturgica. La comunità cristiana è una realtà di persone con le proprie regole, un corpo vivente che, in Gesù, è nel mondo per testimoniare la forza del Vangelo. Si tratta, quindi, di un insieme di fratelli e sorelle che non hanno obiettivi di potere o di interesse egoistico, ma vivono nella gioia la carità di Dio, che è Amore.

In tale contesto, lo Stato non dovrebbe avere difficoltà a riconoscere nella Chiesa una controparte che non reca alcun pregiudizio alle sue funzioni a servizio dei cittadini. La Chiesa infatti sviluppa la sua azione nell'ambito religioso, per consentire ai credenti di esprimere la loro fede, senza tuttavia invadere la sfera di competenza dell'autorità civile. Con il suo impegno apostolico e poi con il suo contributo caritativo, sanitario e scolastico essa promuove il progresso della società in un clima di grande libertà religiosa. Com'è noto, la Chiesa non cerca privilegi ma solo di poter svolgere la sua missione. Quando ad essa viene riconosciuto questo diritto, in realtà è l'intera società che ne trae vantaggio.

Venerati Fratelli, ecco alcune riflessioni che volevo condividere con voi, in questo primo incontro. Vi sono spiritualmente vicino nell'esercizio del vostro ministero pastorale, e vi esorto in particolare a proseguire con

fiducia nel dialogo ecumenico. So che esso è intenso, come intenso è pure con tutti i concittadini il dialogo in campo culturale sui fondamentali valori sui quali si regge ogni civile convivenza. Il Signore sostenga con la sua grazia, per intercessione della sua Immacolata Madre, i vostri sforzi pastorali. Io li accompagno con una cordiale Benedizione Apostolica, che imparto a voi, ai vostri sacerdoti, alle persone consacrate e a tutti i fedeli laici che fanno parte del gregge a voi affidato dalla Divina Provvidenza.

[01473-01.02] [Testo originale: Ceco]
